

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci navrhovateľa **M. T., S. S.S.**, so sídlom B. X., B., IČO: X.X., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou B. - Ď., S.S. so sídlom D. C. X., B. proti odporkyňi **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/36/2010 zo dňa 6. júla 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/36/2010 zo dňa 6. júla 2010 **z r u š u j e** a vec jej **vracia** na ďalšie konanie.

Odporkyňa **je povinná** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 471,28 € na účet právneho zástupcu AK B. – Ď., S.S. B., vedený v O., a.s., č. ú. X.X..

O d ô v o d n e n i e :

I.

Navrhovateľ sa opravným prostriedkom, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 26. augusta 2010, domáhal postupom podľa ustanovení § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/36/2010 zo 6. júla 2010.

Uvedeným rozhodnutím odporkyňa rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) tým, že v programe Š. dňa 13. februára 2010 o cca 19:59 hod. odvysielal príspevok T. S. S., ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do ľudskej dôstojnosti zosnulého gruzínskeho sánkara N. K., za čo mu uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu, určenú podľa ustanovenia § 67 ods. 5 písm. e) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 10 000 € so splatnosťou do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa po prepise/popise predmetného príspevku uviedla, že tento príspevok informoval o tragickej nehode gruzínskeho sánkara N. K. počas olympijských hier vo V. tak, že sprostredkoval recipientovi verbálne informácie o nehode ako aj autentické obrazové zábery tejto nehody. Odporkyňa považuje za nepochybné, že informačná podstata predmetného príspevku – smrteľná nehoda gruzínskeho sánkara na olympijských hrách vo V. mala nepochybne výraznú spravodajskú hodnotu pre bežného recipienta. Za podstatné však považuje, akým spôsobom boli informácie o tragickej nehode sprostredkované najmä s prihliadnutím na obrazovú časť príspevku. Zo záznamu vyplýva, že recipientovi boli sprostredkované autentické zábery, ako gruzínsky sánkar vyletel z trate, jeho následný náraz do oceľového stĺpu pri trati a nakoniec záber na nehybné telo sánkara. I keď nie je možné všeobecne konštatovať, že odvysielanie autentických záberov nehody s tragickými dôsledkami automaticky znamená porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z., v danom prípade recipient nedostal iba jednoduchú informáciu o tragickej nehode. Podľa záveru odporkyne zábery tragickej nehody boli odvysielané v nadbytočnom počte a spôsob ich spracovania smeroval k efektu šokovania a senzácie, čo je vo vzťahu k tejto tragickej udalosti dehonestujúce a difamačné. Pritom zobrazenie spomalených záberov ako aj detailných statických záberov nehody nebolo nevyhnutné pre vytvorenie komplexnej predstavy o celej udalosti. Rada skonštatovala, že predmetný príspevok svojím obsahom a spôsobom svojho spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti zosnulého gruzínskeho sánkara, a navrhovateľ jeho odvysielaním porušil ustanovenie § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z.

Pri určovaní sankcie a jej výšky Rada prihliadla na skutočnosť, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt), čo platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z. Rada rozhodla o uložení sankcie podľa ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorou je podľa kogentného zákonného ustanovenia pokuta. Prihliadla na skutočnosť, že účastník sa porušenia § 19 ods. 1 zákona dopustil už v minulosti a pri určovaní výšky pokuty vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu (chrániť právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti ako jedného zo základných ľudských práv a slobôd je Slovenská republika povinná v zmysle viacerých európskych a medzinárodných dokumentov), rozsah a dosah vysielania (ide o multiregionálneho vysielateľa) a mieru zavinenia (išlo o opakované porušenie ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.).

II.

Vo včas podanom opravnom prostriedku proti hore uvedenému rozhodnutiu navrhovateľ predovšetkým namietal, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť rozhodnutia, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov. S odkazom na relevantné zákonné ustanovenia poukázal v prvom rade na procesné pochybenia správneho orgánu a namietal, že rozhodnutie Rady sa opiera o prepis predmetného programu, v ktorom ale absentujú údaje o celkovej dĺžke jednotlivých odvysielaných pasáži programu, hoci časomiera je súčasťou záznamu, ktorý si Rada pre tieto účely vyžiadala. V prepise je účelovo zvýraznených niekoľko momentov predmetnej reportáže, ktoré v skutočnom vysielaní trvali zhruba 2 sekundy, čo je časový rozsah na hranici vnímania dospelého jedinca. Ďalej namietal zrejmu nepresnosť prepisu, napr. „na hrudi ležiaceho človeka sú vidieť ruky osoby poskytujúcej mu zrejme nepriamu masáž srdca ...“; V časti tváre, zrejme pri ľavom uchu ...“, čo nevyznieva ako priamy prepis videných udalostí. Odvysielaný obsah nie je verne prepísaný, je účelovo prifarbený autorom prepisu a preto nemôže byť základom pre kvalitné posúdenie skutkového priebehu Radou. Odvysielaný príspevok je možné rozdeliť na dve časti: predmetom jednej je zobrazenie priebehu nehody športovca a tá nemohla byť spôsobilá zasiahnuť do jeho akýchkoľvek práv; takéto nehody sú bežne vysielané v spravodajstve na celom svete. Účasťou na olympijských hrách dáva každý športovec minimálne konkludentný súhlas s použitím zobrazenia jeho výkonu vrátane prípadných nehôd v rámci vysielania

priamych prenosov a spravodajstva z hier. Druhá časť, pokiaľ ide o zásah zdravotníkov po inkriminovanej nehode, bola z hľadiska dĺžky odvysielaná na hranici vnímateľnosti a okrem toho tu treba použiť rovnaký princíp ako pri posudzovaní zobrazenia nehody. Napokon inkriminovaný príspevok bol odvysielaný na celom svete, nebol účelovo vyrobený vysielateľom a bol odvysielaný vzhľadom na význam podujatia, záujem verejnosti a právo informovať a byť informovaný.

Za procesné pochybenie považuje aj skutočnosť, že Rada neidentifikovala trestaný skutok vo výroku rozhodnutia, preto pre vysielateľa nie je absolútne zrejmé konanie, ktoré bolo porušením zákona. Rada tým, že neidentifikovala presne skutok, pre ktorý začala správne konanie a pre ktorý uložila sankciu, nedala možnosť účastníkovi vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie a nevyhovela ani žiadosti účastníka o vytýčenie ústneho pojednávania, kde by bolo možné uvažovať o naplnení práva vysielateľa vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Pokiaľ ide o výrok rozhodnutia v časti o udelení sankcie, Rada nedodržala ani zákonný predpoklad pre odôvodnenie určenia výšky sankcie podľa ustanovení § 64 ods. 3 zákona, pričom neúplnosť odôvodnenia výroku spôsobuje nezákonnosť celého rozhodnutia. Správnu úvahu správneho orgánu pri určení výšky sankcie považuje za prejav svojvôle pri výkone právomoci správneho orgánu a tým za nezákonnú a splňajúcu podmienku nedostatku dôvodov, na základe ktorej je potrebné rozhodnutie správneho orgánu zrušiť.

Z uvedených dôvodov navrhovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie s tým, že odvolateľovi prizná náhradu trov odvolacieho konania.

III.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku uviedla, že prepis/popis skutkového stavu odvysielaného programu nebol jediným podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní, ale iba doplnujúcim dokumentom k záznamu. Rada pri svojom rozhodovaní vychádza výlučne z reálneho skutkového stavu. K samotnému zneniu prepisu/popisu skutkového stavu uviedla, že nepochybne viacero gest aj vyjadrení možno vykladať rôznymi spôsobmi, preto trvá na tom, že išlo o neutrálny a najmä verný popis skutočností tak, ako boli odvysielané v predmetnom programe, čo možno overiť porovnaním s originálom záznamu. Ďalej uviedla, že ochrana ľudskej dôstojnosti nezaniká smrťou

fyzickej osoby a preto do ľudskej dôstojnosti možno zasiahnuť aj po smrti fyzickej osoby, ako to bolo v tomto prípade. K tvrdeniu navrhovateľa, že športovec dáva účasťou na podujatí konkludentný či výslovný súhlas na použitie zobrazenia jeho výkonu namietala, že v žiadnom prípade tým nedáva súhlas na použitie záberov jeho výkonu takým spôsobom, ktorý zasiahne do jeho ľudskej dôstojnosti. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, navrhovateľka nebola sankcionovaná za odvysielanie nehody, ktorá skončila smrťou športovca, ale za obsah a spôsob spracovania danej informácie v predmetnom príspevku. Za podstatné pritom považuje, že navrhovateľ sa priamo podieľal na konečnej podobe príspevku a teda na konečnom spôsobe jeho spracovania. Podľa stanoviska Rady výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito s vylúčením zameniteľnosti s iným skutkom, keďže je v ňom uvedený čas spáchania správneho deliktu, spôsob spáchania správneho deliktu a samotný správny delikt: obsah a spôsob spracovania predmetného príspevku zasiahol do ľudskej dôstojnosti zosnulého gruzínskeho sánkara. Už v oznámení o začatí správneho konania odporkyňa špecifikovala scény, ktorými k zásahu do ľudskej dôstojnosti mohlo dôjsť a vyzvala navrhovateľa, aby sa k danej skutočnosti vyjadril, čím mu poskytla možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní. K námietke, že Rada zamietla návrh navrhovateľa na vytýčenie ústneho pojednávania uviedla, že uskutočnenie ústneho pojednávania nie je procesným právom účastníka konania, pričom rozhodnutie o tom, či sa pojednávanie uskutoční, je ponechané výlučne na správny orgán. V predmetnej veci boli pre rozhodnutie vo veci samej rozhodujúce iba skutočnosti, ktoré boli odvysielané v rámci predmetného príspevku a navrhovateľ sa k predmetu správneho konania písomne vyjadril. Pri určení výšky pokuty sa Rada riadila kritériami, ktoré v rozhodnutí aj uviedla a z viacerými z nich sa obsiahnejšie zaoberala v iných častiach odôvodnenia rozhodnutia. Príspevok vzhľadom na svoj spôsob spracovania ako aj na svoj obsah dehonestujúcim spôsobom informoval o tragédii gruzínskeho sánkara, čím degradoval jeho ľudskú dôstojnosť a využil ľudskú tragédiu na vyvolávanie senzácie a šoku. Rada prihliadla aj na skutočnosť, že navrhovateľ už bol v minulosti viackrát právoplatne sankcionovaný za porušenie predmetnej povinnosti a prihliadla aj na výšku dovtedy udelených sankcií.

Vzhľadom na uvedené má odporkyňa za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona

č. 71/1967 Zb., a po oprave podľa § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu. Preto navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP rozhodnutie odporkyne č. RP/36/2010 zo dňa 06.07.2010 potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej v texte rozhodnutia len „najvyšší súd“) ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z.) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a to v rozsahu námietok navrhovateľa obsiahnutých v podanom opravnom prostriedku a po prejednaní veci na ústnom pojednávaní (§ 250q ods.1 OSP) dospel k záveru, že podaný opravný prostriedok je dôvodný.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP, pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Úlohou najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a horeoznačeného rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v §19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že v programe Š. zo dňa 13.02.2010 o cca 19:59 hod. odvysielal príspevok T. S. S., ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do ľudskej dôstojnosti zosnulého gruzínskeho sánkara N. K., za čo mu uložil podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ustanovenia § 67 ods. 5 písm. e) zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 10 000 € so splatnosťou do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom v čase, keď sa skutok stal (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z.), audiovizuálna mediálna služba na požiadanie, programová služba a ich zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: a) upozornenie na porušenie zákona,

b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,

c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,

d) pokutu,

e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 5 písm. e) zákona č. 308/2000 Z. z. rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 € do 165 969 €, ak vysielala programy a iné zložky programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťami podľa § 19.

Súd sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 134- PLO/O-2171/2010, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov založených v spise, z ktorých je zrejmé, že v prejednávanej veci skutkový stav sporný nebol. Vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom vypočul zástupcov účastníkov konania.

Na pojednávaní dňa 3. februára 2011 navrhovateľ s odkazom na ust. § 250j ods. 3 OSP doplnil svoje písomné podanie o námietku, že odporkyňa vo výroku svojho rozhodnutia použila neúčinný právny predpis, čo zakladá zákonný dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Konkrétne vo výroku predmetného rozhodnutia je pri splatnosti uloženej sankcie odkaz na ust. § 67 ods. 10 zákona č. 308/2000 Z.z., čo zodpovedá zneniu zákona účinného do 14. 12. 2009, ale podľa aktuálneho znenia zákona splatnosť pokuty upravuje ustanovenie § 67 ods. 16.

Podľa právneho názoru senátu najvyššieho súdu však táto skutočnosť nezakladá zákonný dôvod na zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods. 3 v spojení s § 250i ods. 2 OSP,

pretože v kontexte s celým výrokom rozhodnutia je zrejmé, že rozhodnutie bolo vydané na základe zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom od 15.12.2009 a uvedenie ods. 10 miesto ods. 16 v § 67 posúdil ako zrejmú nesprávnosť, ktorú by mohla odporkyňa kedykoľvek opraviť v zmysle § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb.

Navrhovateľ ďalej namietal, že v konaní pred správny orgánom došlo k procesnej vade, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a ktorá spočíva v tom, že odporkyňa nedala možnosť účastníkovi vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie (najmä tým, že vôbec neidentifikovala presne skutok pre ktorý začala správne konanie a pre ktorý uložila sankciu) a v tom, že zamietla žiadosť navrhovateľa o nariadenie ústneho pojednávania s odôvodnením, že ústne vypočutie účastníka konania v predmetnom správnom konaní by neprispelo k objasneniu veci a nie je potrebné pre spoľahlivé zistenie skutočného stavu veci. Najvyšší súd preto skúmal, či konanie o správnom delikte bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok, a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Priestupkové konania majú v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry v zásade charakter konania o trestnom obvinení. Správny orgán musí preto rešpektovať procesné práva obvineného z priestupku, základné zásady správneho konania a článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivý proces, nakoľko aj sankcie za správne delikty vo forme pokuty treba považovať za sankcie represívneho charakteru.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, konkrétne na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 231/2010-38 zo dňa 25. augusta 2010, v ktorom posudzoval namietané porušenie základného práva účastníka na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktoré malo spočívať v nenariadení ústneho pojednávania v správnom konaní. Z odôvodnenia tohto nálezu vyplýva záver, že v súlade s ustálenou judikatúrou ESĽP je v prípade rozhodovania o uložení sankčnej povinnosti za správny delikt v podobe uloženia peňažnej pokuty nariadenie ústneho pojednávania v rozpore s princípom verejnosti, ústnosti a prítomnosti na prerokovaní veci aspoň na jednom stupni v konaní pred správnymi orgánmi, navyše ak sa účastník konania verejnosti a ústnosti výslovne dožadoval. Preto porušenie tohto procesného práva účastníka

znamená porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a iná interpretácia a aplikácia dotknutých právnych predpisov je z ústavného hľadiska neospravedlňiteľná, neudržateľná a v konečnom dôsledku by viedla k odmietnutiu spravodlivosti.

Za dôvodnú považoval senát najvyššieho súdu aj námietku navrhovateľa, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Ako vyplýva z výroku napadnutého rozhodnutia, Rada dospela k záveru, že navrhovateľ spáchal správny delikt spočívajú v tom, že „v programe Š. zo dňa 13.02.2010 o cca 19:59 hod. odvysielal príspevok T. S. S., ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do ľudskej dôstojnosti zosnulého gruzínskeho sánkara N. K.“. Ani v kontexte s odôvodnením tohto rozhodnutia však nie je celkom zrejmé, v čom mal spočívať zásah do ľudskej dôstojnosti zosnulého sánkara. Rada v odôvodnení rozhodnutia uviedla, že „nemožno skonštatovať, že odvysielanie autentických záberov nehody s tragickými dôsledkami automaticky znamená porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z.“, ale že v tomto prípade zábery tragickej nehody boli odvysielané v nadbytočnom počte a spôsob ich spracovania smeroval k efektu šokovania a senzácie, čo je vo vzťahu k tejto tragickej udalosti dehonestujúce a difamačné. Pritom sa ale vôbec nevysporiadala s námietkou navrhovateľa, že z hľadiska časového rozsahu tieto zábery boli na hranici vnímateľnosti a napokon aj jediný záber tejto tragickej udalosti bol nesporne spôsobilý vyvolať šok a senzáciu ako prirodzený dôsledok takejto udalosti.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odporkyne podľa § 250j ods. 2 písm. d) a e) spojení s § 250l ods. 2 OSP zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá OSP tak, že úspešnému navrhovateľovi priznal ich náhradu v uplatnenej výške za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu veci, podanie opravného prostriedku a účasť na pojednávaní) po 123,50 € a 3x7,41 € z titulu paušálnej náhrady výdavkov, spolu 392,73 € + 20% DPH, t.j. 471,28 € podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Navrhovateľ si uplatnil v rámci trov konania aj náhradu súdneho poplatku vo výške 66 €, čo však nebolo dôvodné, pretože povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný

prostriedok má len navrhovateľ, ktorý v konaní nebol úspešný, takže tento poplatok zaplatený nebol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. februára 2011

JUDr. Zuzana Ďurišová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Mária Kráľová